

Storm voor de stilte

Als kinderen krijgen niet lukt

Colofon

ISBN: 978 94 6365 771 6

1e druk 2025

© 2025, Lianne Zandstra

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Foto auteur: Harold Pereira

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Storm voor de stilte

Als kinderen krijgen niet lukt

Lianne Zandstra

Ik wil een man en kind, gewoon
weckflessen op een houten plank
in een grote koele kelder
een trap waar je af kan dalen, gewoon
naar de kist geplukte appels

Ik wil de geur van versgebakken brood, gewoon
aardappels in een houten bak
een grote groene koffer
de geur van mottenballen
en kinderen in een tobbe, gewoon

En als ik ga, gewoon zonder spijt
dan weet ik dat ik voor iedereen heb gezongen
de aller, allermooiste liedjes
gewoon, omdat iedereen dan huilt.

De was buiten aan de lijn, gewoon
lakens wapperend in de wind
een handvol houten knijpers
uit de emaille emmer, gewoon
in de verte lopen koeien

Ik hoop dat je blijft, gewoon
liefde alleen met mij
gewoonweg niet meer weggaan
en jij die mij steeds vasthoudt ... gewoon
samen tot we doodgaan...gewoon

HOOFDSTUK 1.

BAM-MOEDER

Als je een meisje wordt, dan noem ik je Loeka.

11 februari 2009

Ik word BAM-moeder, Bewust Alleenstaande Moeder.
Nog een paar maanden en dan ben ik zwanger van haar.

21 mei 2009

Een vriend van mij probeert mij te koppelen aan een goede vriend van hem. Maar ik wil helemaal niet gekoppeld worden, ik wil BAM-moeder worden.

Lieve Loeka,

Ik vind je nu al het mooiste meisje op aarde.

Misschien is het leuk dat ik, als ik straks je moeder ben, iets meer over mijzelf vertel.

Ik ben geboren in Friesland, in het dorp Stiens, waar ik tot mijn zeventiende jaar heb gewoond. Als klein meisje had ik blonde staartjes en wilde ik alleen jurkjes dragen. Ik was altijd aan het huppelen, stil zitten was niets voor mij. Ik hield van simpele dingen als kikkervisjes vangen. Met laarzen door de blubber lopen en deurtje bellen en met Friese koek langs de deuren gaan om geld op te halen voor de sportvereniging. Op Vlieland hield ik van ravotten in de bossen, hutten bouwen, verdwalen

in het heksenbos. In Stiens hield ik van, fierljeppen en hoi en dag zeggen tegen iedereen op straat. Ik danste op het schoolplein en zong liedjes in de bus.

Het was zorgeloos, misschien was ik wat naïef, maar het leverde me geen vragen op. Mijn leven was gewoon gewoon.

Met een stoere broer, werkende leuke ouders, die er voor me waren, maar me ook het leven lieten ontdekken en altijd achter mijn keuzes stonden. Ik had veel vriendinnen en vriendjes. Stiekem was ik best populair, in mijn gedachten dan.

Ik zat op de havo en daarna begon mijn studie aan de Kleinkunst Academie in Amsterdam. Tussendoor haalde ik mijn propedeuse Jeugdwelzijnswerk.

Lieve Loeka,

Ik weet natuurlijk nog niet wat jij later gaat worden als je groot bent, maar ik hou van theater maken. Vooral zingen vind ik heerlijk. Gewoon mooie kleine eenvoudige liedjes.

Op dit moment ben ik bezig met een solovoorstelling. De voorstelling gaat over dat ik geen man in mijn leven heb, maar daar wanhopig naar op zoek ben. Ik wil heel graag een gezin. Gewoon een papa en een mama en twee kinderen.

Ik pieker wel veel. Of het echt piekeren is, weet ik niet, maar ik denk veel over het leven na. Wat wil ik in het leven? Wat maakt mijn leven zinvol? Ben ik een goed

mens, doe ik het goed? Waarom ben ik onzeker? Vinden mensen mij aardig? Is het wel handig om op zoek te gaan naar mannen?

Meestal word ik na een dag al verliefd en wil ik samen een kind. Maar die man wil zoals gewoonlijk geen relatie, wel seks, maar zich vooral niet binden. Laat staan dat hij na een dag al een kind wil.

Dan zit ik met een gebroken hart in een joggingbroek op de bank, een zak salmiakballen naar binnen te werken en Nibb-it chips, waarvan ik altijd eerst de rode op eet, want die zijn lekkerder.

Wat wil je nog meer van me weten als ik straks jouw moeder ben? Ik rook, ook al wil ik eigenlijk stoppen. Tijdens het rookmomentje kijk ik vaak even omhoog naar de hemel. Vooral sinds mijn oma is overleden. Mijn oma was streng en serieus en gelovig. Ik vond haar krachtig, wijs en liefdevol tegen mij. Ik mis mijn gesprekken met haar.

Soms Loeka, als ik naar de hemel kijk, hoop ik dat ze mij een teken geeft of het klopt wat ik doe. Want waar begin ik aan om jou in mijn uppie te krijgen.

Stel nu dat je ziek wordt of gehandicapt raakt en dat ik dag en nacht voor je moet zorgen, wat ik natuurlijk met alle liefde en zorg doe, maar dat ik dan niet meer kan werken omdat ik geen tijd heb en een uitkering moet aanvragen, waarmee ik niet rondkom en mijn vrienden me in de steek laten, want ze zien me nooit meer en ik heb geen geld om iets leuks met ze te gaan doen en ik dan depressief word en dat jij en je broertje of zusje al voor het leven getekend zijn.

22 mei 2009

Bij de deur zie ik een envelop liggen. Het is de oproep voor de behandeling KID, kunstmatige inseminatie met donorsperma. Het gaat beginnen. Ik denk dat mijn oma de envelop van boven naar beneden heeft laten dwarrelen. Ze heeft natuurlijk van bovenaf meegekregen dat ik nog niet de juiste partner heb gevonden, maar wel heel graag moeder wil worden. Ik weet niet wat ze ervan had gevonden dat ik nu via sperma van een donor die ik niet ken in een kliniek zwanger probeer te worden. Een donor die geen vaderrol op zich zal nemen, maar puur en alleen zijn zaad schenkt, of ze dat ethisch juist had gevonden. Toch denk ik dat zij er nu voor heeft gezorgd dat ik aan de beurt ben!

Het is tijd om jou te krijgen lieve Loeka, zelfs door al mijn onbeantwoorde vragen heen.

24 juli 2009

Ik ben bij de kliniek waar de KID gepland wordt. Ze willen dat ik een formulier invul met vragen over hoe ik wil dat mijn donor eruitziet.

Het formulier ligt voor me. Ik denk dat ik er al een kwartier naar aan het staren ben. Dan schrijf ik het volgende op: blond haar en blauwe ogen. Qua postuur een sterke, robuuste en krachtige man met een open positieve uitstraling.

Een uitstraling zoals mijn vader. Hij is namelijk altijd vrolijk, een soort blij kip.

Verder een normaal gewicht, dus niet te stevig of te

slank en ik wil natuurlijk Loeka, dat je op mij lijkt. Blond haar en lichtblauwe ogen. Na het invullen van het formulier werk ik mijn lippen bij met paarse lippenstift en geef het formulier een dikke kus. Bij de balie moet de baliemedewerkster glimlachen om mijn formulier met paarse vlek.

Tijdens het fietsen naar huis blijf ik denken aan mijn nieuwe avontuur.

Wie weet, meisje, krijg je een Friese donor. Ik hou van Friesland. Ik voel me er thuis. Dat dorpse. Het leven lijkt er eenvoudiger dan in de grote stad Amsterdam. En de mensen zijn aardiger, ze stoppen nog voor je bij een zebrapad en zeggen je hallo op straat. Bij de kassa van de supermarkt wachten ze tot je de boodschappen hebt ingepakt of helpen je daarmee om daarna pas naar de volgende klant te gaan. In de bus wacht de chauffeur eerst totdat je zit en trekt daarna pas op.

De mensen trotseren bittere kou, daar houden ze zelfs van. Fietsen door weer en wind zonder daarover te klagen. Als kind mocht ik gewoon met mijn laarzen door de blubber lopen, buiten stoeprandje spelen tot de lantaarnpaal aan sprong, mijn teken om naar huis te gaan. Op vrijdagen mocht ik mezelf en mijn vriendinnetjes na schooltijd trakteren op een vers puddingbroodje, als beloning voor de lange fietstocht van school naar huis, en dan met een flinke dot pudding en poedersuiker van de Echte Bakker. In Friesland daar hebben ze nog echte bakkers. Friezen doen aan fierljeppen, wat ik dus ook heb gedaan, ik was geen held, zelfs het kleinste slootje

met mijn stok redde ik al niet tot aan de overkant. Toch genoot ik volop van het buitenleven. Friezen zien eruit als Noormannen: robuust en stoer.

Geen idee natuurlijk wat je moet opschrijven qua wens voor een donor. Of eigenlijk dacht ik misschien aan hoe mijn toekomstige man eruit had moeten zien. Een sterke Noorman, die mij kan optillen en in zijn armen kan nemen als ik verdrietig ben en die jou Loeka, troost wanneer je valt en je een kus op je hoofd geeft als je even niet weet hoe het leven te leven. En vooral een man die altijd antwoord geeft op al je vragen.

HOOFDSTUK 2.

NATUURLIJK PROBEREN

15 augustus 2009

Ik ben hem tegengekomen. Mijn eigen echte Noorman. Hij hielp me over een hekje heen om op de boot te stappen om te gaan varen. De boot was van die vriend die mij wilde koppelen aan die goede vriend van hem.

Lieve Loeka,

Het was liefde op het eerste gezicht. Hij pakte mijn hand en vanaf dat moment zijn we niet meer van elkaars zijde geweken.

Mijn eigen Noorman Frank.

De avond ervoor had ik met mijn beste vriendin geklonken met een glas champagne op de nieuwe fase in mijn leven. Want ik zou jou krijgen, lief mooi meisje van me. Ik zou bewust alleenstaande moeder worden. Mijn vriendin zei nog voor de grap: 'Als je nu maar geen jongen tegenkomt.'

17 september 2009

Morgen is de première van mijn solovoorstelling. Bij de poster op het raam van het theater sta ik even stil, denk ik aan jou, Loeka, en aan mijn Noorman Frank, en voel ik de vele vlinders in mijn buik, voor jou en voor Frank.

14 mei 2010

Ik ben zwanger! Dit is zo mooi en prachtig. Ik weet eigenlijk niet goed wat me overkomt. Wat ons overkomt. Frank wilde heel graag kinderen. En nu is het zover.

Lieve Loeka,

Dus niet meer samen alleen. Mijn avontuur bij de kliniek om jou via kunstmatige inseminatie te krijgen stopte daar. Misschien wel zo prettig meisje, dan kom je gewoon op de normale natuurlijke manier. Zoals dat bij iedereen gaat. En als je nu komt, heb je een vader en moeder. Heb jij even mazzel.

17 mei 2010

De dagen na het overweldigende nieuws loop ik als een kip zonder kop door het huis en over straat. Ik zing nog net niet, achterin de bus. Ik eet de hele dag door. Zojuist in één keer de taart die Frank voor Moederdag had gekocht naar binnen gewerkt. Een lichtroze taart, met een dikke laag rode gelei erop. Bijna net zo lekker als Friese oranjekoek, met dikke lagen crème op de bovenkant. Daar mag je mij 's nachts voor wakker maken, net als voor salmiakballen of salmiakknotsen, eigenlijk alles waar salmiak in zit. Ik mag nu eten voor twee, heb ik gelezen op het internet. Vanochtend voor de zekerheid nog een zwangerschapstest gedaan. Gisteren kwamen er na het heerlijke nieuws lieve vrienden van ons langs. Onze eerste babykleertjes. Ik schoot al vol van het zachte beige met witte stippen mutsje en een speen. Frank kreeg het boek *Help, ik heb mijn vrouw zwanger gemaakt*. Dat mag natuurlijk niet ontbreken in

het zwangerschapsarsenaal. Alvast vooruitlopend hebben we ons vanochtend aangemeld bij de kinderopvang. In Amsterdam kan de wachttijd een jaar duren.

Lieve Loeka,

Ik heb een heel schattig rompertje voor je gekocht, wit met gele streepjes. En ik kon het niet laten om van die kleine Friese babysokjes met pompeblêdjes erop voor je te halen. Dat zijn blauw met wit gestreepte sokjes en rode pompeblêdjes, die lijken op hartjes.

18 mei 2010

Van mijn ouders heb ik een zacht knuffelschaapje gekregen, waar muziek uitkomt. Als ik het schaapje straks veel op mijn buik leg komt mijn geur erin en ons meisje herkent dan later de geur en de muziek als het knuffelschaapje naast haar ligt.

Ik zie trouwens ineens overal schapen en zwangere vrouwen.

30 mei 2010

Ik heb vannacht een miskraam gekregen.

Gisterochtend begon de bloeding. Totaal in paniek contact gezocht met de verloskundige, want Frank en ik hadden geen idee wat we moesten doen. De verloskundige bleef rustig en stelde ons gerust.

's Avonds ging het mis. Ik bloedde flink en het bloed was helder van kleur. De verloskundige maakte zich nu wel zorgen.

Vannacht om half twee ging het echt mis.

Daar ging je, Loeka. Ik probeerde zo hard je vast te houden in mijn buik. Je terug te duwen. Maar met kleine beetjes vloaide je langzaam uit mij weg.

Frank en ik konden niets anders dan stil naast elkaar liggen. Zijn hand op mijn buik. Je weg laten glijden.

Vroeg in de ochtend heb ik dezelfde verloskundige gebeld en zij zei dat we een goede combinatie zijn, Frank en ik. Dat we zwanger kunnen worden is al heel goed. Dat we ons daar verder op moesten concentreren bij het opnieuw zwanger willen worden en daar onze hoop en zelfvertrouwen uit moesten zien te halen.

Ze zei ook dat als de zwangerschap niet doorzet, dat een biologisch proces is waar je helemaal niets aan kunt doen. Het kindje was niet levensvatbaar en mijn lichaam heeft dat goed aangevoeld en daarom afgestoten. Dat is de natuur en het overkomt de helft van alle vrouwen. Zeker de eerste keer.

We hebben dus 'gewoon' een miskraam gehad. Gewoon zoals dat bij vele vrouwen gaat. Maar het voelt niet gewoon.

1 november 2010

Het is nu een half jaar geleden dat ik jou verloren heb. Ik denk niet vaak terug aan dat moment. Gek, hoe je blijikbaar je leven verder oppakt zoals vóór de miskraam, en je vooruit wilt kijken. Ik heb eerst wel heel veel gehuild en over jou gepraat met mijn omgeving.

Het is fijn mijn hart te luchten of een arm om me heen te krijgen op de moeilijke momenten.

Om beter te begrijpen waarom je wegglipte, ben ik onder behandeling geweest van een natuurgeneeskundige. Mijn beste vriendin had me over haar praktijk verteld en raadde haar aan vanwege haar holistische kijk op het menselijk lichaam. Ik kon me nog niet zoveel voorstellen bij alternatieve geneeswijzen. Het was vooral het enthousiasme van mijn vriendin waardoor ik besloot haar op te zoeken. Frank stond sceptisch tegenover het idee, omdat alternatieve geneeswijzen niet echt bij hem passen. Hij is van de wetenschap. Van het harde bewijs. Toch was hij bereid mee te gaan, voornamelijk om mij te ondersteunen. De bedoeling van de behandeling was om mogelijke blokkades in mijn lichaam op te sporen, specifiek in mijn buik of eierstokken. Tijdens ons eerste consult zei ze, dat vruchtbaarheidsproblemen niet alleen de vrouw betreffen, maar ook de man. Met een serieuze ondertoon merkte ze op: 'Een zwangerschap is een samenspel van twee mensen. Ik kan vaak al snel inschatten hoe het gesteld is met het sperma van een man.' Ze vroeg aan Frank of hij wilde gaan staan en of hij zijn armen gestrekt recht vooruit wilde houden. Ik durfde niet te kijken naar Frank omdat ik bang was dat hij op een nonchalante manier een opmerking zou maken over de onzin hiervan. Hij liet het over zich heen komen, sterker nog, de natuurgeneeskundige duwde zijn armen lichtjes naar beneden om te kijken hoeveel weerstand erop zat. En op basis van het heen en weer bewegen van zijn armen, riep ze ineens stellig: 'Met jouw sperma

zit het goed.’ Ik keek naar Frank. Was dat trots, of verbeelde ik me dat? Zijn armen zwaaiden nog steeds, kennelijk overtuigd van hun eigen zeggingskracht. De geneeskundige richtte zich vervolgens op mij en wat er nodig was om blokkades te verhelpen en mijn lichaam in balans te brengen. Frank en ik noemden haar het strijkboutvrouwtje, omdat ze met een soort strijkbout, die ze op mijn buik legde, naar binnen kon kijken. Ze zei dat ik helemaal gezond was en dat alles er goed uitzag, maar dat mijn rechtereierstok erg de aandacht naar zich toetrok, waardoor de linkereierstok en de baarmoeder niet volledig konden functioneren. Door middel van kinesiologie heeft ze dit verholpen. Ik had geen idee wat ze nu precies had gedaan, en wat kinesiologie in dit geval inhield.

Maar ‘De weg is vrij,’ zei ze.

En dat was alles wat ik wilde horen.